

god Mening deri, maaske være saa venlig at angive mig en mere præcis Form for mit Tankeeksperiment? Det maa nemlig være ved et Tankeeksperiment, man præciserer den Stilling, man forudsætter, at Venstrereformpartiet i dette Øjeblik indtager til det her omhandlede Spørgsmaal. Jeg erkender, at der kunde anstilles adskillige andre Tankeeksperiment, men det, jeg har anført, kan være lige saa godt som ethvert andet. Det ærede Medlem forstod Meningen af, hvad jeg havde sagt, erkendte Meningens Rigtighed, ja kunde endog, til Trods for, at han stod paa et andet Standpunkt, bilige, at Forholdet var saaledes, men jeg synes da, at han skulde have ladet Formen, hvori jeg har karakteriseret Forholdet, være forskaanet for den Overlegenhed, som det ærede Medlem der gav til Bedste. Jeg henstiller, som sagt, til ham, om han kan finde en mere præcis Form for den Opfattelse, jeg har fremført ved det omtalte Møde, jeg skal da i Fremtiden benytte denne Form, med eller uden Kildeangivelse, ganske som det ærede Medlem ønsker.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) havde et Spørgsmaal til mig, som jeg maaske havde ladet uanset, hvis det ærede Medlem ikke havde været saa elskværdig privat at sige til mig forleden Dag, at han havde rettet dette Spørgsmaal til mig, og bedt mig huske paa det. Spørgsmaalet var dette: Hvorfor skal man absolut paa Militæromraadet naa til Forlig, naar man ikke skal have det f. Eks. paa Valgretsspørgsmaalet? Men glemmer det ærede Medlem da, at han og hans Meningsfæller, og senest i Dag det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer), have bebrejdet mig Gang efter Gang i over Aar og Dag, at jeg om det Forslag, der sidst gik her fra op i Landstinget, har udtalt, at det ikke var et Ultimatum? Denne Udtalelse har man bebrejdet mig Gang efter Gang, og nu kommer det ærede Medlem og spørger mig: Hvorfor skal der være Forlig paa Militærspørgsmaalet og ikke paa Valgretsspørgsmaalet, skønt det ærede Medlem efter den paaklagede Udtalelse maa vide, at jeg forudsætter Muligheden af Overenskomst om Valgretsspørgsmaalet, en Overenskomst, hvis Resultat ser noget anderledes ud end det Forslag, vi have sendt fra os.

Jeg ønsker imidlertid ikke at optage en Diskussion med det ærede Medlem paa Grundlag af hans Spørgsmaal, naar han fastholder Ordet „Forlig“ i en Betydning, der ikke er hjemlet i den almindelige

Sprogbrug. Naar det ærede Medlem hævder, som han jo gør, at Ordet Forlig har en bestemt Betydning i den politiske Sprogbrug, vil jeg dertil sige, at saaledes er det ikke ment og ikke tænkt af den højtærede Finansminister, som jo er den, til hvem man hæfter Ordet Forlig. Saaledes kan det ikke anvendes overfor os i vor Politik og overfor vor Stilling til disse forskellige Spørgsmaal og navnlig til det militære Spørgsmaal, naar Forholdet er det, som det atter og atter er sagt, senest i Gaar fra Ministerbænken, at Forsvarsspørgsmaalet ikke afgøres bag om Vælgerne men ved Vælgerne, paa Basis af en Valgdag. Naar dette er sagt, atter og atter, ikke for nylig, men Aar efter Aar og senest i Gaar fra Ministerbænken, kan det ærede Medlem ikke hævde Beføjelsen til at bruge Ordet Forlig i den paastaaede politiske Sprogbrugs Betydning. Hvis det ærede Medlem vil anvende Ordet „Forlig“ ud fra en anden Forudsætning end den, der er hjemlet i den almindelige Sprogbrug, skal jeg ikke diskutere med det ærede Medlem derom, men ud fra den almindelige Sprogbrug er der ikke noget mærkeligt i, at vi ville Forlig, det vil sige Overenskomst paa det ene Felt som paa det andet. Det vil sige, at vi søge Overenskomst, men derimod vil det ikke sige, at vi ville forlade de Standpunkter og Principper, vi finde at maatte fastholde som uforkastelige og rigtige.

Da Tiden iler, skal jeg blot sige et Par Ord til Slut om Forholdet mellem Venstrereformpartiet og det forhandlende Venstre. Jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet, at dette Parti havde paastaaet, at det vilde støtte Regeringen, og nu skulde Tiden vise, om der blev Overensstemmelse mellem Ord og Handling. Der er siden om dette Forhold faldet Udtalelser fra det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) og det ærede Medlem for Assens (Berntsen) og fra Ministerbænken, og jeg maa sige, vi ere ikke komne nærmere til en Forstaaelse, end vi vare den første Dag, vi ere snarere komne fjernere derfra. Men lad os sige i Dag, i en god Tid, paa den 18de Dag, som jeg sagde den første: Lad Tiden, der kommer, vise, om der er og bliver Overensstemmelse mellem de Herrens Ord og deres Handlinger. Det ærede Medlem for Æbeltoft kan bidrage noget dertil, hvis han kan fjerne Virkningen af det Ord, han hæftede paa Ministeriets Politik i Forsvarsspørgsmaalet, Ordet „tvetydig“. Men saa længe det Ord staar der, uden at være taget tilbage, eller uden